

Елин Пелин

Страхливият мъж

Мъжът на една жена бил много страхлив. Толкова страхлив, че комар да бръмнел – и сърцето му се обръщало.

Веднъж тоя мъж отишъл в гората за дърва. Като вървял по една пътека, той отведнъж съгледал в храстите, че лежи вълк. Изтръпнал от страх мъжът и не знаел накъде да бяга. Стои на мястото си като закован. А вълкът лежи и не мърда. Пък над главата му бръмчат рояк мухи.

„А, трябва да е умрял!“ – помислил мъжът и предпазливо приближил. Заглеждал оттук, заглеждал оттам и що да види – вълкът наистина бил мъртъв.

Мъжът се успокоил. Страхът му минал. Той взел вълка, качил го на колата и го закарал у дома.

– Е, жено – завикал отдалече той, – ела да видиш какъв лов ти нося – убих един вълк със секирата!

– Бре, че откога си станал такъв юнак! – почудила се жена му и намислила да опита сърцето му.

Вечерта тя наредила няколко кошерища в двора, вързала ги с едно въже и взела края му през прозореца.

През нощта, когато всичко заспало, жената станала, надзърнала навън и извикала:

– Олеле, мъжо, излез скоро навън, да видиш що има!

– Що има, жено? Да не би да си полудяла! – казал мъжът и пребледнял от страх.

– Вълци, мъжо, вълци! Дошли да търсят другаря си. Излез сега, та се разправяй!...

– Слушай, жено, кажи им, че не съм го аз убил... Умрял го намерих.

И мъжът се завил с чергата презглава, потаил се и се престорил на заспал. Ала сърцето му бие, та ще се пукне.

Жената излязла навън и бързо се върнала.

– Казах им, мъжо, но не вярват. Искат тебе да видят. Излез ги сплаши!

– Как ще ги сплаша бе, жено! Тъкмо си сладко спя, сега да ставам за едни вълци. Кажи им да се махнат.

– Слушай, мъжо, вземи кросното, преметни го през рамо като пушка и те ще избягат.

Мъжът се съгласил. Нарамил кросното като пушка и тръгнал към вратата.

– Ела и ти с мене, жено!

– Ида, ида – казала жената и дръпнала въжето през прозореца.

Кошерищата се залютели и изтракали.

Мъжът помислил, че това са вълците, и хукнал да бяга навътре.

Кросното се изпречило, напънало се на вратата и не му давало да влезе...

– Олеле, братя вълци, пуснете ме – заревал той, като помислил, че вълците го уловили, – пуснете ме, умрял го намерих... Умрял го намерих!...

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11005>]